

Lassan lenyugszom, katlan-éjszakám
végére várok, mozdul a világ,
az elmorajló villámok után
már fõlszálló, még riadt vadlibák.

Nézem az eget, madárcsapatot,
köröznek font a föld és víz fölött,
csõrükben széttört sugárdarabok,
szárnyuk hátunkra húzza a ködöt.

Nemrég a tó, és most a parti fû,
követhetetlen akarásunk útja,
egyetlen íz az édes-keserû,
gyávák vagyunk találni önmagunkra.

Gerard Gorman*

KÁLVIN TÉR / EZ MÁR CSAK ILYEN

Tovig szétrohadt az épület, még a kőkerub
pénisze is a kapu fölött, szétrohadt tövig,
elmállott, azt hiszem, ez már csak ilyen, ezt
magyarázták legalábbis vagy százszor, lassanként
kirágták, kieszegették a patkányok, elpusztítanak
mindent, ez már csak ilyen, növekszik és zsugorodik
minden, megállíthatatlanul, és én itt laktam,
a kellős közepén, a harmadik emeleten, a negyediken
a lépcsőfordulók szerint, meg se próbálom elmagyarázni,
vedd úgy, ahogy van, ahogyan én is, amikor vagy százszor
elmagyarázták bõrozás közben, az épület alatt a
pincében, mindegy, összedõlt az egész, mert túl sokáig
támasztották, dúcolták alá, faállványzat tartja,
de hiányzik az infrastruktúra, szétrohadt az egész
épület, tövig, korhadt gerendák tartják, szüette
gerendák, a lift nem mûködik, végig nem mûködött,
és csorog a víz, a csõveken, nem bennük, a hetedikről
le, át az emeletemen, a vezetékek szétrohadtak,
elemésztették a patkányok, szétrágtak mindent, ezt
mondták legalábbis, mondták annyiszor, ez már csak ilyen.

* Gerard Gorman 1960-ban született Liverpool mellett. Az elmúlt években a British Council támogatásával magyar költõket fordított. Itt jelenik meg elõször magyarul.

DUNAI ÁRVÍZ

Vége lett, vége oly hamar, a folyó, megáradt
oly hirtelen, egyetlen éjszaka, és mindenkit, nem
most, akkor, most már nem találok őket, elsodort,
és a gátak, azok megmaradnak, megmaradnak építetlen,
fiaskó, csőd, oly megalázó, noha már nem találok
őket, szinte a megalázott, tönkretett férfihöz,
nőhöz, igen, tönkretett, jött áradva, a folyó, a folyó
abból a nevelés dalból, mindenkit elmosott, és
hol vannak, már nem találok őket, elsodorta, sodorta
az ár, az árvíz, az éjszaka, ahogy már az árvizek,
senki nincs ébren, ébren, hogy hallja a robajló
vizet, a katasztrófát, hogy gátat vessen, és hol
vannak, nem találok őket.

A NAGY VÁNDORLÁS

A síkságon át jönnek a vándormadarak, a madár-
rajok, ideszállnak, minden évben, órára pontosan,
napra, mondjuk októberben, minden évben, éjszaka,
éjszakai madarak, hajnalra a budai hegyeket madarak
lepik el, gubbasztanak, várnak, mikor jön a tavasz,
ezt kérdezte, az öregasszony ezt kérdezte a liftnél,
mikor mennek már tovább, új mezőkre, táplálékért,
fészket rakni, minden évben ugyanúgy jönnek, éjszaka,
csillagok nyomán tájékozódnak, csillag, csillag mindig
ragyog, azt követik, gubbasztanak, mikor mennek már
tovább, feldísztítve a hegyek, kismadarakkal, jönnek
a síkságon át, évtizedek óta, gubbasztanak, se délebbre,
se nyugatabbra, éppen itt, itt tökéletes, napra
pontosan, mondjuk novemberben, órára, fészekülő
madarak, mikor repülnek már tovább, kérdezte.

Ferencz Győző fordításai